ปกิณกะ

ประสบการณ์ในการปฏิบัติภาวนา ตามแนววิชชาธรรมกาย

จากบันทึกของพระครูวินัยธร (ชั้ว โอภาโส)

การที่พระห่มผ้าม้วนขวา ม้วนซ้ายนี้เป็นของลึกลับอยู่ ข้าพเจ้าเที่ยวสืบถามดูนักต่อนักแล้วว่าข้างไหนถูก ข้างไหนผิดกันแน่ ไม่มีใครบอกได้เลย กระทั่งเปรียญ๙ ประโยค เป็นแต่บอกว่าให้ทำเหมือน ๆ กัน ข้าพเจ้าก็นึกว่า แบบหลับตาคลำทางกันอย่างนี้ จะไปได้เรื่องราวอะไรกัน

จนเข้าไปเรียนวิปัสสนากับหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ที่จังหวัดธนบุรีอยู่หลายปีกว่าจะรู้เรื่องออกมาบ้านนอก แล้วก็เข้าไปในกรุง แต่เข้า ๆ ออก ๆ อยู่อย่างนี้ ๑๖ ปี จึงรู้เรื่องว่าห่มผ้าม้วนขวาม้วนซ้ายเป็นอย่างไร

คือมีพระพุทธเจ้าอยู่ ๓ ภาคที่ไม่ถูกกัน เป็นข้าศึกกันจริง ๆ เข้ากันไม่ได้อย่างเด็ดขาด เพราะผิดธาตุผิดธรรมกัน พระพุทธเจ้า ๓ ภาคนี้ ขาวภาคหนึ่ง ดำภาคหนึ่ง ไม่ดำไม่ขาวภาคหนึ่ง

ภาคขาวนั้น คือ กุสลาธัมมา พระพุทธเจ้าภาคนี้พระกายขาวใสเหมือนแก้วขาว เกตุแหลมเป็นดอกบัวตูม ให้สุขแก่สัตว์แต่ฝ่ายเดียวไม่มีให้ทุกข์เลย

อีกภาคหนึ่ง อกุสลาธัมมา พระพุทธเจ้าภาคนี้พระกายดำใสเหมือนแก้วดำหรือนิล เกตุแหลมเป็นดอกบัวตูม ให้ทุกข์แก่สัตว์ฝ่ายเดียว ไม่มีให้สุขเลยเหมือนกัน

อีกภาคหนึ่ง อัพยากตาธัมมา พระพุทธเจ้าภาคนี้พระกายไม่ขาวไม่ดำ ใสเป็นสีกลาง ใสเหมือนแก้วสีตะกั่วตัด จะว่าขาวก็อมดำ จะว่าดำก็อมขาว เกตุแหลมเป็นดอกบัวตูมเหมือนกัน ให้ไม่สุขไม่ทุกข์แก่สัตว์

ต้นธาตุต้นธรรม สำหรับต้นธาตุต้นธรรมของภาคขาวสายของพระสมณโคดม มีฤทธิ์มากกว่าภาคขาวต้องคอยช่วยภาคขาวอยู่เหมือนกัน ให้สุขแก่สัตว์เหมือนภาคขาว ภาคนี้พระกายสีเหลือง เหมือนแก้วสีเหลือง ห่มผ้าคาดรัดประคดหรือบางทีห่มบังเฉวียง คือห่มจีบพาดบ่าเอาชายข้างหนึ่งขึ้นเหน็บชนบ่าซ้าย

มีพระรัศมีทั้ง ๖ ประการด้วยกันทั้งนั้น พระรัศมีต้นธาตุต้นธรรมกับของ ภาคขาวนิ่มตานวลตาเหมือนกัน แต่พระรัศมีภาคดำนั้นบาดตาเคืองตา พระรัศมีภาคกลางไม่บาดตาเคืองตาไม่นิ่มตานวลตาแล้วก็เข้ากันไม่ได้

พระพุทธเจ้า ขาว กลาง ดำ ๓ ภาคนี้คอยประมูลฤทธิ์กันอยู่เสมอ แย่งกันปกครองธาตุธรรม ภาคขาวก็คอยจะสอดสุขให้แก่สัตว์โลก ภาคกลางกับภาคดำคอยกีดกันไว้ ภาคดำก็คอยจะสอดทุกข์ให้แก่สัตว์โลก ภาคขาวกับภาคกลางก็คอยกันไว้ ถ้าภาคกลางจะสอดไม่สุขไม่ทุกข์ให้แก่สัตว์โลก ภาคขาวกับภาคดำก็คอยกันไว้เหมือนกัน ไม่ให้ความสะดวกแก่กันได้ ไม่งั้นเสียอำนาจกัน

ภาคขาวเห็นว่าทำดี ให้สุขแก่สัตว์จึงจะถูก ภาคดำเห็นว่าทำชั่ว ให้ทุกข์แก่สัตว์จึงจะถูก ภาคกลาง

เห็นว่าทำไม่ดีไม่ชั่ว ให้ไม่สุขไม่ทุกข์แก่สัตว์จึงจะถูก

แต่พระพุทธเจ้าท่านก็ยังแย้งกัน แล้วมนุษย์ล้วนแต่มีธาตุธรรมปนเป็นอยู่ทั้งนั้น ทำไมจะไม่แย้งกัน เข้ากันไม่ได้เหมือนเชือก๓เกลียวบิดขวาเสียเกลียวหนึ่ง บิดซ้ายเสียเกลียวหนึ่ง ไม่บิดอีกเกลียวหนึ่ง ฝั้นเข้าก็ไม่กินเกลียวกัน เพราะบิดคนละทาง แล้วต่างก็เอาพระไตรปิฎกบังคับกาย วาจา ใจของสัตว์

เอาพระวินัยปิฎก ก็วินัยปิฎกด้วยกัน บังคับกายสัตว์ไว้สำหรับทำ

เอาพระสุตตันตปิฎก ก็สุตตันตปิฎกด้วยกัน บังคับวาจาสัตว์ไว้สำหรับพูด

เอาพระปรมัตถปิฎก ก็ปรมัตถปิฎกด้วยกัน บังคับใจสัตว์ไว้สำหรับคิด

แล้วก็คอยแย่งกันสอดญาณเข้าไปในไส้ญาณสุดละเอียดของตัว บังคับสัตว์เอาตามอำนาจพระไตรปิฎกของตัว ถ้าภาคขาวสอดเข้าไส้ญาณสุดละเอียดของตัวได้ ก็บังคับกาย วาจา ใจของสัตว์ จะทำจะพูดจะคิด ก็ล้วนแต่ดี

ภาพจาก : hubbesite.org

...แต่ว่า ท่านผู้ใดได้อ่านหรือได้ฟังหนังสือเรื่องนี้แล้ว ก็อย่าเพิ่งเชื่อก่อน เพราะไม่ใช่โฆษณาชวนเชื่อหรอก ข้าพเจ้าก็ไม่อยากให้ท่านเชื่อข้าพเจ้าเหมือนกัน ให้ท่านเชื่อตัวของท่านเองดีกว่า ท่านต้องทำให้มี ให้เป็น ให้เห็นขึ้นเองแล้ว นั่นแหละจึงค่อยเชื่อ...

เป็นบุญเป็นกุศลไปทั้งนั้น ถ้าภาคดำสอดเข้าไปในไส้ญาณสุดละเอียดของตัวได้ ก็บังคับกาย วาจา ใจของสัตว์ จะทำจะพูดจะคิด ก็ล้วนแต่ชั่วเป็นบาปอกุศลไปทั้งนั้น ถ้าภาคกลางสอดเข้าไปในไส้ญาณสุดละเอียดของตัวได้ ก็บังคับกาย วาจา ใจของสัตว์ จะทำจะพูดจะคิด ก็เป็นแต่กลาง ๆ ไม่บุญไม่บาปไปทั้งนั้น

สุดแท้แต่ว่าภาคใดเข้าในไส้ญาณสุดละเอียดได้ ภาคอื่นก็เข้าไม่ได้ เปรียบเสมือนตอไม้ที่นั่งได้คนเดียว ถ้าขึ้นนั่งได้เสียคนหนึ่งแล้ว คนอื่นก็ขึ้นไปนั่งไม่ได้ แล้วก็แย่งกันปกครองธาตุธรรมตลอดหมด ทั้งนิพพาน ภพสาม โลกันตร์ ไม่มีที่ว่างดินฟ้าอากาศ ล้วนแต่อยู่ในปกครองของ ๓ ภาคนี้เท่านั้น ภาคขาวคอยเปิด ภาคดำคอยปิด ภาคกลางไม่เปิดไม่ปิด

ภาคขาวคอยเปิด เห็น จำ คิด รู้ ของสัตว์ ให้เห็นว่านิพพานมี

ภาคดำคอยปิด เห็น จำ คิด รู้ ของสัตว์ ให้เห็นว่านิพพานสูญ

ภาคกลาง ก็ให้สัตว์เห็นว่านิพพานไม่มีไม่สูญ

หนทางของภาคขาว ล้วนแต่ดีเป็นสุขทั้งนั้น ก็เปิดให้สัตว์เห็น จะได้สร้างแต่ความดี ไปแต่ในทางสุข หนทางของภาคดำ ล้วนแต่ชั่วเป็นทุกข์ทั้งนั้น ก็ต้องปิด ไม่ให้สัตว์เห็น จะได้สร้างแต่ความชั่ว ไปแต่ในทางทุกข์

ส่วนภาคกลาง ไม่ดีไม่ชั่ว ก็ไม่ปิดไม่เปิดให้สัตว์เห็น จะได้ทำไม่ดีไม่ชั่ว ไปในทางไม่สุขไม่ทุกข์ ทั้ง ๓ ทางนี้ตรงกันข้ามทุกอย่าง จึงลงรอยกันไม่ได้เสียเลย ที่โลกเดือดร้อนอยู่ทุกวันนี้ เดี๋ยวสุข เดี๋ยวทุกข์ เดี๋ยวไม่สุขไม่ทุกข์ ก็เพราะฤทธิ์ ๓ ภาคนี้แหละ ประมูลฤทธิ์ไม่แพ้กัน แย่งกันปกครองธาตุธรรม ปกครองกันตลอดทั้งนิพพาน ภพสาม โลกันตร์ ไม่ผิดอะไรกันกับมนุษย์และสัตว์ ที่แย่งเขตแย่งแดนกันปกครอง แต่พระพุทธเจ้าปกครองขั้นละเอียด เทวดา มนุษย์ สัตว์ ปกครองกันแต่ที่หยาบ แต่ก็อยู่ในปกครองของพระพุทธเจ้าทั้ง ๓ ภาคนี้ทั้งนั้น

ถ้าประเทศใด บ้านใด เมืองใด หมู่ใด ตำบลใด ภาคขาวปกครองได้มากกว่าภาคอื่น ก็บังคับเห็น จำ คิด รู้ ของมนุษย์และสัตว์ในที่นั้น ให้ทำแต่ความดีกันทั้งนั้น เป็นต้นว่า ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ทำผิดกาเม ไม่โกหก ไม่กินเหล้า ทำแต่ความดีกันทั้งนั้น เมตตากรุณาแก่กัน ให้ความสุขแก่กัน ไม่เบียดเบียนกัน ให้แต่ความสุขสบายแก่กันทั้งนั้น ภาคขาวก็เก็บเหตุที่มนุษย์แลสัตว์ทำดีนั้นไว้ แล้วก็ส่งผลลงมาให้ก็ล้วนแต่ดีทั้งนั้น เป็นต้นว่าให้ฟ้าฝนตกต้องตามฤดูกาล ข้าวปลาอาหารก็ให้บริบูรณ์ไม่ฝืดเคือง ผู้คนพลเมืองก็ล้วนแต่สุขสบาย เมื่อตายแล้วก็ส่งผลให้ไปเกิดในสุขสมบัติ เป็นเทวบุตรเทวธิดาอินทร์พรหมบรมจักรพรรดิตรา ถ้าจุติจากนั้นมา ถ้าจะเกิดเป็นมนุษย์ก็ส่งผลให้เป็นคนบริสุทธิ์ชั้นสูง เช่นนายกรัฐมนตรี เศรษฐี ท้าวพระยา มหากษัตริย์ ถ้าเกิดเป็นพ่อค้า ชาวนา ก็เป็นคนที่มีทรัพย์สินสมบัติศฤงคาร บริวารล้วนแต่เป็นสุขสบายทั้งนั้น

ถ้าประเทศใด บ้านใด เมืองใด หมู่ใด ตำบลใด ถูกภาคดำปกครองได้มากกว่าภาคอื่น ก็บังคับเห็น จำ คิด รู้ ของมนุษย์และสัตว์ในที่นั้น ให้ทำแต่ความชั่วทุกอย่างทั้งนั้น เป็นต้นว่าฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ทำผิดกาเม โกหก กินเหล้า ให้เกลียดชังกัน ให้อิจฉาริษยา เบียดเบียนกัน ฉก ลัก ปล้นสะดม ชกต่อย เตะตี

รบราฆ่าฟันกัน ทำแต่ทุกข์ให้กันทั้งนั้น ภาคดำก็เก็บเหตุชั่ว ๆ ที่มนุษย์และสัตว์ทำไว้ แล้วก็ส่งลงมาเป็นผลชั่วทั้งนั้น เป็นต้นว่าให้ฟ้าฝนแห้งแล้ง ข้าวยากหมากแพง อดอยาก ลำบาก เจ็บไข้ ล้มตาย เมื่อตายแล้วก็เอาไปลงโทษในนรก ๔๕๖ ขุม ทนทุกข์เวทนาแสนสาหัส ร้องไห้ครวญครางไม่มีขาดเสียง มีแต่ทุกข์ล้วน ๆ พ้นจากนั้นให้เป็นเปรต อดอยากข้าวน้ำอยู่เป็นนิจ แล้วให้มาเป็นอสุรกาย แลให้มาเป็นสัตว์เดรัจฉาน ถ้าให้มาเกิดเป็นมนุษย์ก็ให้เป็นคนเลวทรามต่ำช้า ยากจนอนาถาไร้ทรัพย์ อับปัญญา ใจบาปหยาบช้า เอาดีไม่ได้ ล้วนแต่ทุกข์ทั้งนั้น

ถ้าประเทศใด บ้านใด เมืองใด ตำบลใด ภาคกลางแย่งเข้าปกครองได้มากกว่าภาคอื่น ก็บังคับ เห็น จำ คิด รู้ ของมนุษย์และสัตว์ในที่นั้น ให้ทำแต่กลาง ๆ ไม่ดีไม่ชั่ว ที่ไม่เป็นบุญเป็นบาป ภาคกลางก็เก็บเหตุที่ไม่ดีไม่ชั่ว ที่มนุษย์และสัตว์ทำไว้นั้น แล้วก็ส่งผลลงมาเป็นแต่กลาง ๆ ไม่ดีไม่ชั่ว

แต่ว่า ท่านผู้ใดได้อ่านหรือได้ฟังหนังสือเรื่องนี้แล้ว ก็อย่าเพิ่งเชื่อก่อน เพราะไม่ใช่โฆษณาชวนเชื่อหรอก ข้าพเจ้าก็ไม่อยากให้ท่านเชื่อข้าพเจ้าเหมือนกัน ให้ท่านเชื่อตัวของท่านเองดีกว่า ท่านต้องทำให้มี ให้เป็น ให้เห็นขึ้นเองแล้ว นั่นแหละจึงค่อยเชื่อ

ถ้าท่านจะทำให้มี ให้เป็น ให้เห็นนั้น ต้องทำตามสติปัฏฐานทั้ง๔ ดังที่ข้าพเจ้าจะบอกต่อไปนี้ แต่ว่าอย่าเอาคาถาบาลีมาใส่ด้วยเลยเพราะข้าพเจ้าไม่ได้เรียนพระปริยัติ เรื่องอรรถแปลแก้ไขแล้วข้าพเจ้าโง่จริง ๆ ตั้งแต่บวชก็เรียนทำแต่ภาวนาทางวิปัสสนาเท่านั้น อาจารย์ท่านสอนแต่ทางภาวนา จึงไม่รู้ทางพระปริยัติ พูดกันแต่ภาษาไทยล้วน ๆ ดีกว่า ฟังก็ง่ายด้วย

ถ้าผู้ใดจะทำทางวิปัสสนา

ให้ตั้งกายให้ตรง ทำสติไว้เฉพาะหน้า ไม่ให้เผลอ เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้าย อย่าให้เกยกันมาก แต่พอหัวแม่มือซ้ายกับนิ้วชี้ขวาจรดกัน แล้วหลับตาภาวนาว่า สัมมาอะระหัง หลับตาแล้วมันก็มีกลเม็ดอยู่อย่างหนึ่ง คือเหลือบตาขึ้นข้างบนเหมือนอย่างไปข้างหลัง กลับมองลงไปในกลางตัว ตามหลอดลมหายใจ เพราะมันเป็นรูกลวงลงไปตั้งแต่เพดานจนถึงสะดือ สุดลมหายใจที่อยู่เพียงสะดือตรงนั้น เรียกว่า "ที่สิบ" เหนือสะดือขึ้นมาสองนิ้วมือเรียกว่า "ที่ศูนย์" เป็นที่ตั้งสติ เอาเห็น จำ คิด รู้ ทั้ง ๔ นี้ลงไปหยุดนิ่งอยู่ที่นั่น เพราะที่ตรงนั้นมีดวงธรรมประจำอยู่ทุกคน ธรรมดวงนี้สำหรับทำให้เกิดเป็นกายมนุษย์ ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ สว่างเหมือนแสงไฟ ให้ลงไปนิ่งนึกอยู่แต่ตรงนั้นอย่าไปทางไหน ดินถล่มฟ้าทลายคอขาดบาดตายก็อย่าตกใจ ให้นิ่งแน่นอยู่เหนือสะดือสองนิ้วมือนั้นให้ได้ ซ้ายขวาหน้าหลังไม่ไป ล่างบนไม่ไป นิ่งอยู่กลางกายข้างใน ข้างนอกอย่าออกไป ถ้าออกข้างนอก ถึงธรรมเกิดขึ้น สว่างได้ ก็เป็นวิปัสสนูปกิเลส ไม่ใช่วิปัสสนา วิปัสสนูปกิเลสนี้เป็นของภาคดำ ไม่ใช่ของภาคขาว

เมื่อกายสงบดีแล้ว หรือเกิดตัวเบาขึ้น นั่นเป็นกายานุปัสสนาสติปัฏฐาน เมื่อเกิดความสุขกายขึ้น เป็นเวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถ้าเกิดแสงสว่างขึ้นที่เหนือสะดือสองนิ้วมือ จะเล็กหรือจะใหญ่ก็ตาม ประมาณสักเท่าดวงดาวหรือไข่แดงของไก่ เป็นอุคคหนิมิตขึ้นอย่างนั้นแล้ว รักษาไว้ นี่เรียกว่า ปฐมมรรค ถ้าใส

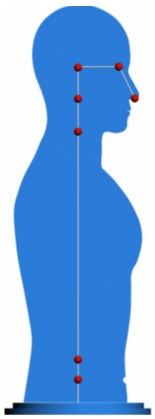

ภาพเสริมจินตนาการประกอบการอ่าน : โดย

เหนือสะดือขึ้นมาสองนิ้วมือเรียกว่า "ที่ศูนย์"

สุดลมหายใจที่อยู่เพียงสะดือตรงนั้น เรียกว่า "ที่สิบ"

อย่างกระจกส่องหน้าอย่างนั้นแหละเป็นธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถ้าขยายเป็นปฏิภาคออกไปใหญ่เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ได้ ก็จะเห็นกายในกายผุดขึ้นในกลางดวงนั้น เหมือนอย่างกายมนุษย์เราไม่ผิดเพี้ยน เรียกว่า กายมนุษย์ละเอียด(ในกลางกายมนุษย์ละเอียด มีกายทิพย์) กายนี้สำหรับไปเกิดมาเกิด กายนี้ถ้าหลุดจากกายมนุษย์หยาบ(กายเนื้อ)เมื่อไร ก็ตายเมื่อนั้น แต่ต้องพูดถึงกายนี้ให้รู้เรื่องกันเสียก่อน เพราะเป็นกายไปเกิดมาเกิด เป็นกายสมุทัย กายนี้เมื่อมาเกิดเข้าครรภ์บิดามารดานั้น สูงถึง ๘ ศอกมาเข้าครรภ์บิดาก่อน ถ้าจะเป็นหญิงก็เข้าทางช่องจมูกซ้าย ถ้าจะเป็นชายก็เข้าทางช่องจมูกขวา เข้าไปอยู่เหนือศูนย์สะดือสองนิ้วมือของบิดาก่อน แล้วมารดาจึงตั้งครรภ์ขึ้นทีหลัง ตั้งครรภ์ด้วยกันทั้งสองคน จึงรักบุตรด้วยกันทั้งคู่ ถ้าบิดามารดาร่วมประเวณีกันเข้า ถ้ายังไม่ตกสูญก็ยังไม่เกิด ถ้าตกสูญเมื่อไรก็เกิดเมื่อนั้น

ที่เรียกว่าตกสูญนั้นคือ บิดามารดาทั้งสองสนุกเพลิดเพลินนั้น มันนิ่งแน่น ดึงดูดเหมือนเหล็กตาปูตอกเพลิดเพลินจนตากลับด้วยกันทั้งสองข้าง นั่นแหละมันตกสูญหละ คืออายตนะในมดลูกของมารดามันดึงดูดเอากาย ๘ ศอกออกจากช่องจมูกของบิดา เข้าไปในช่องจมูกของมารดา เข้าไปติดอยู่ในแอ่งมดลูก แล้วก็น้ำเลี้ยงหัวใจของบิดามารดา ข้างพ่อนิดหนึ่งข้างแม่นิดหนึ่งประสมกันเข้าประมาณเท่าเมล็ดโพธิ์เมล็ดไทร แล้วกาย ๘ ศอกนั้นก็เข้าไปอยู่ในนั้นได้ เหมือนอย่างพระพุทธเจ้าเข้าไปเดินจงกรมในเมล็ดพันธุ์ผักกาดได้ กายพระพุทธเจ้าก็ไม่เล็กลงไป เมล็ดพันธุ์ผักกาดก็ไม่ใหญ่ขึ้น วิธีนั้นทีเดียว หรืออีกนัยหนึ่ง เช่นกระจกวงเดือนเล็กเท่าแว่นตา ส่องภูเขาใหญ่ ๆ เข้าไปอยู่ในนั้นได้ ภูเขาก็ไม่เล็กลงไป กระจกก็ไม่ใหญ่ขึ้น แต่อยู่ในกระจกนั้นได้ วิธีเดียวกับที่เรามาเกิดในครรภ์บิดามารดา เมื่อสายเลือดของบิดามารดาข้นแข็งเป็นก้อนเข้า ก็แตกออกเป็นปัญจสาขา ห้าแห่งเป็นกายมนุษย์ขึ้น เป็นศีรษะ เป็นมือทั้งสอง เท้าทั้งสอง กายสัมภเวสีที่มาเกิดนั้นก็เล็กลงเท่ากายมนุษย์ ตาตรงกัน หูตรงกัน จมูก ปาก แขน ขา ตรงกันหมด เชื่อมติดเป็นกายเดียวกันกับกายมนุษย์(กายเนื้อ) แล้วก็เจริญใหญ่ขึ้นมาจนคลอดออกจากครรภ์มารดา อย่างนี้เรียกว่า กายมาเกิด

วิธีไปเกิดเมื่อเวลาใกล้จะตายนั้น ธาตุธรรมก็ดึงดูดเอากายมนุษย์กับกายมนุษย์ละเอียด(ซึ่งมีกายทิพย์ซ้อนอยู่)ให้หลุดจากกัน คนไข้กายมนุษย์ก็บิดตัว สะดุ้ง หรือสยิวหน้า พอกายหลุดจากกัน กายทิพย์ก็ตกสูญอยู่ที่เหนือสะดือสองนิ้วมือของกายมนุษย์ เท่าไข่แดงของไก่แล้วเกิดขึ้นเป็นกายสูง ๘ศอก เดินออกทางช่องจมูกเที่ยวหาที่เกิดต่อไป ทิ้งกายมนุษย์ไว้ให้เน่าไป ถ้าผู้ใดเข้าถึงธรรมกายแล้วจะเห็นได้อย่างชัดเจน ผู้ที่ไม่รู้เรื่องก็เดาเอาว่าวิญญาณไปเกิด วิญญาณอย่างเดียวไปเกิดไม่ได้ ต้องไปเกิดทั้งกายจึงจะได้ เพราะกาย

เราทุกกายที่ซ้อนกันอยู่นั้น กายหนึ่ง ๆ ต้องมีหัวใจสำหรับจำ ในหัวใจต้องมีดวงจิตเท่าดวงตาดำ ลอยอยู่ในน้ำเลี้ยงหัวใจสำหรับคิด วิญญาณซ้อนอยู่ในดวงจิตเท่าแววตาดำหรือหัวไม้ขีดไฟ สำหรับรู้ เหมือนกันหมดทุกกาย เมื่อรู้เรื่องกายซ้อนกันแล้ว ก็ฟังง่ายเข้า เมื่อรู้เรื่องกายทิพย์นี้แล้วก็จะได้ดำเนินต่อไป

กายในกายนับตั้งแต่ กายมนุษย์หยาบหรือกายเนื้อ ก็มีกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์หยาบ-กายทิพย์ละเอียด ซึ่งเป็นกายที่ ๔ นับจากกายมนุษย์ ถึงกายนี้แล้วก็จะสามารถทำกัมมัฏฐานได้ ๓๐ ที่ตั้ง ตั้งแต่กสิณ๑๐ อสุภะ๑๐ และอนุสสติ๑๐ ตาของกายนี้(นับแต่ตาของกายมนุษย์ละเอียดเป็นต้นไป) เป็น ทิพยจักษุ สามารถเห็นสวรรค์ นรก เปรต อสุรกาย แล้วเอากายทิพย์นี้แหละไปนรก สวรรค์ เปรต อสุรกายได้ทุกแห่ง ไปพูดจาปราศรัยกันกับพวกเหล่านั้นได้ ถามถึงบุรพกรรมทุกข์สุขกันได้ทั้งนั้น แต่ว่ายังไม่เห็นพรหมโลกเพราะละเอียดกว่าสวรรค์มาก

ดวงธรรมในกายทิพย์นี้เรียกว่า ทุติยมรรค พอขยายออกเป็นปฏิภาคใหญ่เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ ก็จะเห็นกายที่๕ ขึ้นอีก ผุดขึ้นที่กลางดวงทุติยมรรค เรียกว่า กายรูปพรหมหยาบ และในกลางกายรูปพรหมหยาบก็มี กายรูปพรหมละเอียด เป็นกายที่๖ กายนี้สวยงามประดับประดาอาภรณ์ยิ่งกว่าเทวดา(กายทิพย์) กายนี้ทำกัมมัฏฐานได้๔ ที่ตั้ง คือ รูปฌาน๔ ดวงตาของกายนี้เป็น ปัญญาจักษุ สามารถเห็นพรหมโลกทั้ง ๑๖ ชั้น แล้วเอากายนี้ไปพรหมโลกทั้ง ๑๖ ชั้นได้ ไปไต่ถามทุกข์สุขกับรูปพรหมทั้ง ๑๖ ชั้นได้ แต่ว่ายังไม่เห็นอรูปพรหม ๔ ชั้น เพราะละเอียดกว่ารูปพรหมมาก

ต้องเอา เห็น จำ คิด รู้ เข้าไปหยุดนิ่งอยู่เหนือสะดือสองนิ้วมือ ในกลางกายรูปพรหมที่๖ นี้อีก ดวงธรรมในกายนี้เรียกว่า ตติยมรรค พอขยายเป็นปฏิภาคใหญ่ออกไปเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ ก็จะเห็นกายอรูปพรหมหยาบ ในกลางกายอรูปพรหมหยาบก็จะเห็นกายอรูปพรหมละเอียดเป็นกายที่๘ กายอรูปพรหมนี้สวยงามยิ่งขึ้นไปอีก กายนี้ทำกัมมัฏฐานได้ ๖ ที่ตั้ง คือ อรูปฌาน๔ และ อาหาเรปฏิกูล-สัญญา กับจตุธาตุววัตถานะ รวมเป็น ๔๐ กัมมัฏฐานด้วยกัน ดวงตาของกายนี้เป็น สมันตจักษุ สามารถเห็นอรูปพรหม ๔ ชั้น แล้วเอากายนี้ไปอรูปพรหม ๔ ชั้นได้ ไปไต่ถามทุกข์สุขกันได้ แต่ยังไม่เห็นนิพพาน

ต้องเข้าไปนิ่งอยู่เหนือศูนย์สะดือสองนิ้วมือ ในกลางกายอรูปพรหมละเอียดซึ่งเป็นกายที่๘ นี้อีก ดวงธรรมในกายนี้เรียกว่า จตุตถมรรค พอขยายเป็นปฏิภาคใหญ่เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ ก็จะเห็นกายอีกกายหนึ่งเป็นกายที่๙ กายนี้เรียกว่า ธรรมกาย เหมือนพระพุทธรูป เกตุแหลมเหมือนดอกบัวตูม สวยงาม ใสเหมือนแก้ว ดวงตาของกายนี้เรียกว่า พุทธจักษุ เห็นนิพพาน แล้วเอากายนี้แหละไปนิพพานได้ พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหนก็เห็นหมด ทั้งขาว กลาง ดำ ไปพบปะเห็นทั้งนั้น เรื่องห่มผ้าม้วนขวา ม้วนซ้ายจะไปรู้เรื่องได้หมด ถ้าท่านผู้ใดทำได้ถึงพระธรรมกายนี้แล้วจึงค่อยเชื่อ หรือจะไม่เชื่อก็ตามใจท่านเถอะ เพราะคนเรามีอยู่ ๓ พวก ขาวพวกหนึ่ง ดำพวกหนึ่ง กลางพวกหนึ่ง ถ้าพวกขาวก็เชื่อ ถ้าพวกดำก็ไม่เชื่อ ถ้ากลางก็เฉย ๆ ถ้าอยากจะรู้ว่าเป็นพวกขาว กลาง หรือดำ ก็สังเกตดูเอา ถ้าซื่อตรง นักปราชญ์ ฉลาดใจบุญ ก็ให้รู้ว่าเป็นเครื่องหมายของภาคขาว ถ้าคดโกง เก่งกาจ ฉลาดใจพาล ก็ให้รู้ว่าเป็นเครื่องหมายของภาคดำ ถ้าไม่ตรง ไม่โกง นั่นก็เป็นเครื่องหมายของภาคกลาง

ธรรมกายนี้ก็มีหยาบละเอียดกว่ากันเข้าไปตามลำดับ กายธรรมกายแรกซึ่งเป็นกายที่๙ นั้นเรียกว่า ธรรมกายโคตรภูหยาบ

ในธรรมกายโคตรภูหยาบ ก็มีธรรมกายโคตรภูละเอียด
ในกายโคตรภูละเอียด ก็มีกายพระโสดาปัตติมรรค
ในกายพระโสดาปัตติมรรค ก็มีกายพระโสดาปัตติผล
ในกายพระโสดาปัตติผล ก็มีกายพระสกิทาคามิมรรค
ในกายพระสกิทาคามิมรรค ก็มีกายพระสกิทาคามิผล
ในกายพระสกิทาคามิผล ก็มีกายพระอนาคามิมรรค
ในกายพระอนาคามิมรรค ก็มีกายพระอนาคามิผล
ในกายพระอนาคามิผล ก็มีกายพระอรหัตมรรค
ในกายพระอรหัตมรรค ก็มีกายพระอรหัตผล เป็น ๑๘ กายด้วยกัน

กายตั้งแต่กายมนุษย์ กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหมทั้งหยาบทั้งละเอียดหมดทั้ง ๘ กายนับเป็น *กายปัญจขันธ์* เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่ใช่ตัวตน บุคคล เราเขา ไม่ใช่ตัวเรา ไม่ใช่ของเรา

แต่กายทั้ง ๑๐ นับตั้งแต่กายธรรมโคตรภูขึ้นไปจนถึงธรรมกายพระโสดา ธรรมกายพระสกิทาคา ธรรมกายพระอนาคา ธรรมกายพระอรหัต ทั้งหยาบทั้งละเอียด นี้เป็น*กายธรรมขันธ์* เป็นนิจจัง เป็นสุขัง เป็นอัตตา นิจจังเป็นของเที่ยง สุขังเป็นสุข อัตตาเป็นตัวของเรา เป็นกายเราแท้ไม่ยักเยื้องแปรผัน

กายปัญจขันธ์เป็นกายโลกีย์ กายธรรมขันธ์เป็นกายโลกุตตระ กายปัญจขันธ์สำหรับทำภูมิสมถะ คือ กัมมัฏฐาน๔๐ กายโลกุตตระ สำหรับทำภูมิวิปัสสนาไม่มีที่สิ้นสุด

สมถกัมมัฏฐาน๔๐

แต่นี้ต่อไปจะกล่าวถึงกัมมัฏฐาน๔๐ ก่อน ซึ่งจะให้แต่เฉพาะกายโลกีย์ทั้ง๘ คือ กายมนุษย์-กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์-กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม-กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม-กายอรูปพรหมละเอียด ถ้าจะทำกัมมัฏฐาน๔๐ ต้องสับกายซ้อนกายเสียก่อนจึงจะทำได้คล่องแคล่ว คือ ให้ถอดกลับออกมาจากกายที่๘ ออกมากายที่๗ แล้วก็ออกมากายที่๖ แล้วก็ออกมากายที่๕ แล้วก็ออกมากายที่๔,๓,๒, แล้วก็ออกมากายที่๑ แล้วกลับเข้ากายที่๑ ที่๒ ที่๓....ถึงกายที่๘ แล้วก็กลับออกมาจากกายที่๘ ออกมากายที่๑ ให้ฝึกสับกายซ้อนกายอย่างนี้สัก ๗ เที่ยวหรือให้มากกว่า ๗ เที่ยวก็ได้ ให้เป็นวสี และก็ให้กายมันใสนั่นเอง ให้ใสเป็นแก้วทุกกาย

เมื่อกายใสดีแล้ว ให้เข้าตั้งกสิณในดวงทุติยมรรคของกายทิพย์ พอดวงทุติยมรรคใสและใหญ่เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ นึกบริกรรมว่า “ปฐวีสิณัง”
ดินก็เกิดขึ้นในดวงนั้นเป็นปฐวีกสิณ ใสเหมือนแก้ว พอจิตละเอียดนิ่งแน่นเลยดินลงไป
น้ำก็ผุดขึ้นเป็นอาโปกสิณในกลางดวงดินนั้น ดินนั้นก็เพิกหายไป เมื่อจิตละเอียดเลยน้ำลงไป
ลมก็ผุดขึ้นเป็นวาโยกสิณในกลางดวงอาโปกสิณนั้น อาโปกสิณก็เพิกหายไป ผุดขึ้นแล้วก็เพิกหายไปเป็นลำดับ คือ ที่๔ก็ เตโชกสิณ ที่๕ก็ นิลกสิณ(สีเขียว) ที่๖ ปิตกสิณ(สีเหลือง) ที่๗ โลหิตกสิณ(สีแดง) ที่๘ โอทาตกสิณ(สีขาว) ที่๙ อาโลกสิณ(แสงสว่าง) ที่๑๐ อากาสกสิณ(ว่างเปล่า)

พอจิตละเอียดเลยกสิณลงไปหนักเข้า กสิณก็เพิกหายไป ทีนี้อสุภะ๑๐ ก็เกิดขึ้น คือกายเรานั้นเอง

เกิดขึ้นเป็นศพ
ที่๑ เป็นศพที่ขึ้นพอง
ที่๒ เป็นศพที่ขึ้นขึ้นสีเขียว
ที่๓ เป็นศพที่ขึ้นอืดเต็มที่ มีน้ำหนองไหล
ที่๔ เป็นศพที่ขาดปริ
ที่๕ เป็นศพที่ฝูงสัตว์กัดกิน
ที่๖ เป็นศพที่หลุดจากกัน
ที่๗ เป็นศพที่ขาดหลุดกระจัดกระจาย
ที่๘ เป็นศพที่เต็มไปด้วยเลือด
ที่๙ เป็นศพที่เต็มไปด้วยหมู่หนอน
ที่๑๐ เป็นศพที่เหลือแต่ร่างกระดูก

เมื่อจิตละเอียดนิ่งแน่นเลยอสุภะลงไป อสุภะก็เพิกหายไป อนุสสติ๑๐ ก็เกิดขึ้น พอจิตละเอียดเข้าถึงพุทธานุสสติ คุณพระพุทธเจ้าก็เกิดขึ้น พอจิตเข้าถึงธัมมานุสสติ คุณพระธรรมก็เกิดขึ้น พอจิตเข้าถึงสังฆานุสสติ คุณพระสงฆ์ก็เกิดขึ้น แล้วก็เกิดขึ้นตามลำดับไป
ที่๔ ระลึกถึงคุณของศีล คุณศีลก็เกิดขึ้น
ที่๕ ระลึกถึงคุณทาน คุณทานก็เกิดขึ้น
ที่๖ ระลึกถึงคุณที่ทำให้เกิดเป็นเทวดา คุณที่ทำให้เป็นเทวดาก็เกิดขึ้น
ที่๗ ระลึกถึงกาย คุณที่ทำให้ระลึกถึงกายก็เกิดขึ้น
ที่๘ ระลึกถึงลมหายใจเข้าออก คุณที่ทำให้ระลึกถึงลมหายใจเข้าออกก็เกิดขึ้น
ที่๙ ระลึกถึงความตาย คุณที่ทำให้ระลึกถึงความตายก็เกิดขึ้น
ที่๑๐ ระลึกถึง คุณพระนิพพาน คุณที่ทำให้ระลึกถึงความดับทุกข์ก็เกิดขึ้น
กายทิพย์นี้ทำได้ ๓๐ ที่ตั้งดั่งนี้แล

พอจิตละเอียดนิ่งแน่นเลยอนุสสติ๑๐ ลงไป เข้าถึงเมตตาพรหมวิหาร พอจิตคิดรักใคร่ในสัตว์ทั่วไป(ปรารถนาจะให้สัตว์ทั่วไปมีความสุข) ปฐมฌานก็เกิดขึ้นในกลางกายทิพย์ พร้อมกับรูปพรหมนั่งอยู่บนดวงฌาน ประกอบด้วย วิตก วิจาร ปีติ สุข เอกัคคตารมณ์ ดวงฌานนั้นกว้าง๒ วาหนาหนึ่งคืบ กลมเหมือนดวงจันทร์ ใสเหมือนกระจกส่องหน้า

พอจิตนิ่งแน่นละเอียดหนักเข้าถึงกรุณาพรหมวิหาร อยากจะให้สัตว์พ้นทุกข์ ทุติยฌานดวงที่๒ ก็ผุดขึ้นในกลางดวงปฐมฌาน ปฐมฌานก็เพิกหายไป วิตก วิจาร ก็หายไปด้วย เหลืออยู่แต่ปีติ สุข เอกัคคตารมณ์

พอจิตละเอียดนิ่งแน่นหนักเข้าไปถึงมุทิตาพรหมวิหาร ความพลอยดีใจเมื่อผู้อื่นได้ดี ตติยฌานก็ผุดขึ้นในกลางดวงทุติยฌาน ทุติยฌานก็เพิกหายไป ปีติก็ละหายไปด้วย

พอจิตละเอียดนิ่งแน่นเข้าไปถึงอุเบกขาพรหมวิหาร ไม่ดีใจ ไม่เสียใจเมื่อผู้อื่นได้ทุกข์ จตุตถฌาน ฌานที่๔ ก็ผุดขึ้นมากลางดวงฌานที่๓ ฌานที่๓ ก็เพิกหายไป สุขก็หายติดไปด้วย เหลืออยู่แต่เอกัคคตารมณ์กับอุเบกขาที่ผุดขึ้นมากับฌานที่๔

กายรูปพรหมนี้ทำได้อีก๔ ที่ตั้ง รวมเป็น ๓๔ กัมมัฏฐาน

พอจิตละเอียดนิ่งแน่นหนักเข้า เลยรูปฌานทั้ง๔ เข้าไป กายอรูปพรหมก็ผุดขึ้นในดวงตติยมรรค ในกลางกายรูปพรหม อรูปพรหมนั่งอยู่บนอากาศ (อากาสานัญจายตนะ) เห็นอากาศมีอยู่เต็มว่าง กว้าง๒วา หนาหนึ่งคืบ กลมเหมือนดวงจันทร์ ถ้าวัดกลมรอบตัวก็๖วา ถึงอรูปฌาน๔ วัดกลมรอบตัวก็๖ วาเหมือนกัน

พอจิตละเอียดเลยอากาศหนักเข้าไป ก็คิดว่าอากาศนี้ยังหยาบนัก วิญญาณัญจายตนะ ก็ผุดขึ้นใน กลางดวงอากาศ เป็นอรูปฌานที่๒ กว้าง๒วา หนาหนึ่งคืบเหมือนกัน อากาศก็เพิกหายไป

พอจิตละเอียดนิ่งแน่นหนักเข้าเลยวิญญาณัญจายตนะเข้าไป ก็คิดว่าวิญญาณนี้ยังหยาบนัก อา กิญจัญญายตนะ คือความว่างเปล่าไม่มีอะไรที่ละเอียดหนักยิ่งขึ้นไป ก็ผุดขึ้นในกลางดวงวิญญาณัญจายต นะ เป็นอรูปฌานที่๓ วิญญาณัญจายตนะก็เพิกหายไป

ตรงอรูปฌานที่๓ นี่ที่พระพุทธเจ้าไปติดอยู่ที่สำนักของอาฬารดาบส ต้องไปเรียนต่อที่สำนักของอุทก ดาบส อุทกดาบสก็บอกให้ทำจิตให้ละเอียดให้ยิ่งขึ้น จนได้ เนวสัญญานาสัญญายตนฌานเกิดขึ้นอีกเป็น กัมมัฏฐาน ๓๘ ที่ตั้ง

ที่๓๙ อาหาเรปฏิกูลสัญญา เห็นอาหารที่เขาบริโภค อาหารนั้นเป็นของละเอียดนัก ซึมซาบอยู่ใน ข้าวในน้ำ เหมือนเค็มซึมอยู่ในเกลือ หวานซึมอยู่ในน้ำตาล หล่อเลี้ยงร่างกายเราอยู่ทั่ว เบื้องบนถึงปลาย ผม เบื้องต่ำถึงปลายเท้า ข้าวน้ำนั้นก็กลั่นเป็นมูตรคูถไป

ที่๔๐ จตุธาตุววัตถานะ เห็นธาตุหล่อเลี้ยงอาหารและร่างกายเรา เบื้องบนถึงปลายผม เบื้องต่ำถึง ปลายเท้า ขนเส้นหนึ่ง ผมเส้นหนึ่ง ยาวไปแค่ไหน ธาตุก็รักษาไปตลอดแค่นั้น
เป็น ๔๐ กัมมัฏฐานด้วยกัน เรียกว่า สมถะภูมิ แต่ข้างในกายเราจึงจะเอา ถ้าเกิดข้างนอกเป็นทัศนูป กิเลส ใช้ไม่ได้

เมื่อพระพุทธเจ้าทำจบหมดแล้ว ก็รู้ชัดว่าไม่ใช่หนทางตรัสรู้ เพราะพระองค์ยังทำไม่ถึงพระธรรมกาย เวลานั้นพระองค์ทำได้เพียงกายมนุษย์ละเอียด ทิพย์ รูปพรหม และอรูปพรหมเท่านั้น ก็รู้แน่ว่าไม่ใช่หนทาง ตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณ จึงต้องเสด็จไปบำเพ็ญโดยลำพังพระองค์เองอยู่ถึง ๖ ปี ที่พระองค์ทำโดย ยากลำบากนั้น ก็เพราะพระพุทธเจ้าภาคกลาง และภาคดำนั้นคอยเป็นมารขัดขวางอยู่ ไม่ใช่แต่จะขัดขวาง พอดีพอร้าย ขัดขวางกันอย่างฉกาจฉกรรจ์ ถ้าไม่มีพระพุทธเจ้าภาคอื่นคอยขัดขวางแล้วพระองค์ก็ทำได้ ง่าย แล้วก็ไม่รู้เรื่องด้วยว่ามีมารคอยขัดขวาง ต่อเมื่อได้สำเร็จพระสัมมาสัมโพธิญาณแล้วจึงรู้เรื่องมาร พระองค์บำเพ็ญบารมีอยู่ช้านาน ถึงกับต้องอดอาหารและกลั้นหายใจ เพราะมารคอยขัดขวางไว้ แต่อาศัยที่ พระองค์มีความเพียรกล้า กับทรงพระปัญญา รู้จักเปลี่ยนแปลงหนทางปฏิบัติ ภายหลังกลับฉันจังหันให้ พระวรกายมีกำลัง จนกระทั่งได้ฉันข้าวมธุปายาสของนางสุชาดา แล้วเอาถาดทองลงลอยในแม่น้ำเนรัญชรา ทรงอธิษฐานทดลองดูพระบารมีของพระองค์ว่าจะสำเร็จพระโพธิญาณหรือไม่ ถ้าพระองค์จะได้สำเร็จแก่ พระโพธิญาณก็ขอให้ถาดทองลอยทวนกระแสน้ำนี้ขึ้นไป ถ้าจะไม่สำเร็จแก่พระโพธิญาณก็ขอให้ถาดทอง ลอยตามน้ำ พอทรงอธิษฐานแล้วก็ทรงวางถาดทองลงในแม่น้ำเนรัญชรา ถาดทองก็ลอยทวนน้ำขึ้นไปไกล ได้ ๒๐ วาของพระองค์แล้วจมลง พระองค์เห็นประจักษ์ ก็แน่พระทัยว่าจะได้ตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณ

ครั้นเวลาเย็นได้ทรงรับหญ้าคาแปดกำมือที่พราหมณ์ชื่อ โสตถิยพราหมณ์ น้อมนำมาถวาย แล้วเอาไปทรงลาดลงที่โคนไม้ศรีมหาโพธิที่จะตรัสรู้ ก็ทรงอธิษฐานทดลองอีกว่า ถ้าจะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแน่แล้ว ก็ขอให้เกิดเป็นบัลลังก์แก้วขึ้นเหมือนอย่างคำอธิษฐาน พอสิ้นคำอธิษฐานแล้ว ก็เกิดเป็นบัลลังก์แก้วสูง ๑๔ ศอกเหมือนคำอธิษฐาน เมื่อพระองค์เห็นประจักษ์ดังนั้นก็หมดความสงสัย ก็เสร็จขึ้นนั่งบัลลังก์ ตั้งพระทัยว่าถึงเลือดเนื้อและดวงใจจะเหือดแห้ง หรือกระดูกจะกองอยู่ที่นี้ก็ตามเถิด ถ้าพระโพธิญาณไม่บังเกิด เป็นไม่ลุกจากบัลลังก์นี้เป็นอันขาด ที่พระองค์จะปักพระทัยหมายมั่นปล่อยชีวิตลงได้ก็เพราะเห็นความอธิษฐานของพระองค์ปรากฏขึ้นแน่แท้ว่าจะได้ตรัสรู้แน่โดยไม่ต้องสงสัย

เหตุว่าพระองค์มั่นพระทัยแน่แล้วก็หลับพระเนตร เข้ากายในกายตั้งแต่กายมนุษย์ กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม สับกายซ้อนกายจนใสเป็นแก้วดีแล้วหมดทุกกาย แล้วเข้าไปนิ่งอยู่ในกลางดวงจตุตถมรรคของกลางกายอรูปพรหม

ตอนเมื่อธรรมกายจะเกิดขึ้นเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นนั้น มารลุกพรึบทีเดียวพร้อมกันหมดทั้งพญามารและเสนามาร พระพุทธเจ้าภาคมารขัดขวางกันอย่างฉกาจฉกรรจ์

ตอนนี้เป็นตอนสำคัญที่พระอาจารย์บางท่านตัดออกเสียหมดเพราะท่านไม่รู้เรื่องกายในกายว่ามีกันอย่างไร ท่านก็คิดเอากายมนุษย์ของพระสิทธัตถราชกุมาร ที่นั่งอยู่โคนไม้ศรีมหาโพธิ ไม่พอกับช้างของพญามารซึ่งสูงตั้ง ๑๕๐ โยชน์ ท่านก็เลยตัดเรื่องมารประจญออกหมด หาว่าพระอรรถกถาจารย์แต่ก่อนยกย่องพระพุทธเจ้าเกินความเป็นจริงไป เห็นว่าพระพุทธเจ้าก็คนอย่างเรา ไม่มีอภินิหารวิเศษอะไร ท่านก็คิดเป็นปุคคลาธิษฐานธัมมาธิษฐานอะไรของท่านไป หาว่าลูกสาวพญามาร ๓ คนนั้น เป็นจิตของพระองค์คิดขึ้นต่างหาก เมื่อนางตัณหาเข้ามาประเล้าประโลมนั้น หาว่าเป็นจิตของพระองค์ที่คิดอยากจะกลับเข้าไปครอบบ้านครองเมือง เมื่อนางราคาเข้ามาประเล้าประโลมนั้น ก็หาว่าจิตของพระองค์หวนคิดถึง พิมพาราหุล เมื่อนางอรตีเข้ามาประเล้าประโลมนั้น ก็หาว่าจิตของพระองค์คิดอยากจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เมื่อพระองค์ได้ขับไล่นางทั้ง ๓ ให้หนีไปแล้วก็ ว่าเท่ากับพระองค์เลิกคิด เมื่อนางทั้ง ๓ กลับไปกันแล้ว พญามารก็ยกกองทัพเข้ามา ก็(ว่า) เท่าจิตของพระองค์เกิดฟุ้งซ่านด้วยนิวรณ์๕ ประการ ของท่านก็เข้าที น่าให้คิดแบบนั้นเหมือนกันสำหรับคนที่ไม่รู้เรื่องกายในกายก็ต้องคิดไปอย่างนั้น เพราะช้างคิริเมขลมหาคชสารนั้นสูงถึง ๑๕๐ โยชน์ และต้นโพธิที่พระองค์นั่งสูงเพียง ๑๒๐ ศอก เป็นเส้นหนึ่งกับสิบวาเท่านั้น จึงไม่พอกัน ข้าพเจ้า(พระครูวินัยธร ชั้ว) จึงลองย่นเสกลดู ย่นโยชน์ลงเป็นเซ็นติเมตร เขียนรูปช้างสูง ๑๕๐ เซ็นติเมตร เฉพาะเล็บช้างวัดได้ ๕ เซ็นติเมตร แล้วช้างคิริเมขลสูงถึง ๑๕๐ โยชน์ ขยายเล็บออกไปได้ ๕ โยชน์ เมื่อพญามารขี่แล้วไส(ช้าง)เข้ามาจะชิงบัลลังก์นั้น ถ้าพระองค์แลด้วยมังสะจักษุ(ตากายมนุษย์)ของพระองค์แล้ว อย่าว่าแต่เห็นหน้าพญามารหรือหน้าช้างเลย เพียงแต่ครึ่งเล็บช้างก็ยังมองไม่เห็นเลย เพราะตากายมนุษย์แลเห็นเพียงโยชน์เดียวเท่านั้น เล็บช้างตั้ง ๕ โยชน์ แล้วเป็นของทิพย์ด้วยจะไปแลเห็นได้อย่างไร

ความจริงไม่เป็นอย่างนั้น พระองค์ไม่ได้แลเห็นด้วยตากายมนุษย์ พระองค์เห็นด้วยตากายอรูปพรหม เป็น*สมันตจักษุ* เลย*ทิพยจักษุ* เลย*ปัญญาจักษุ* เข้าไปจวนถึงพุทธจักษุ เป็นอจินไตยอยู่แล้ว อย่าว่าแต่ช้างคิริเมขลตัวเดียวเลย ถึงจะซ้อนกันขึ้นไปอีกสักกี่ตัว ก็ยังต่ำกว่าบัลลังก์ที่พระองค์นั่งเสียอีก เพราะ

พญามารและเสนามารที่เข้ามาประจญนั้น ล้วนแต่เป็นกายทิพย์กันทั้งนั้น พระพุทธเจ้าปะทะด้วยกายอรูปพรหม เป็นอจินไตยกว่า ละเอียดกว่า สูงกว่า พวกกายทิพย์ก็สู้ไม่ได้ ถึงพระพุทธเจ้าภาคดำจะขัดขวางอย่างไร พระพุทธเจ้าภาคขาว(ต้นธาตุต้นธรรม)ของพระพุทธเจ้าก็คอยปะทะไว้เหมือนกัน ของมีตัวจริงทั้งนั้น เช่นพญามาร เสนามาร ลูกสาวพญามาร ก็ล้วนมีตัวตนอยู่ทั้งนั้น แต่เป็นกายทิพย์ ตามนุษย์เรามองไม่เห็น ต้องทำให้ถึงทิพยจักษุ ปัญญาจักษุ หรือสมันตจักษุจึงจะแลเห็น เพราะเป็นของละเอียดยิ่งกายพระพุทธเจ้า(ธรรมกาย)ด้วยแล้ว ต้องมองด้วยพุทธจักษุจึงจะเห็น

ที่อาจารย์บางท่านแต่งกันขึ้นใหม่ ๆ ประมาณสัก ๔๐ ปีมา ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๐ มานี้ได้ตัดอภินิหารปาฏิหาริย์ของพระพุทธเจ้าออกหมดนั้น เพราะไม่รู้เรื่องกายในกายนั่นเอง จึงได้ตัดบารมีภินิหารออกหมดทำเอาแบบแผนของจริงเลอะเลือนไปไม่ใช่น้อย ความจริงที่พระอรรถกถาจารย์กล่าวไว้นั้น ก็ยังไม่ละเอียดเท่าความเป็นจริงเสียอีก ท่านย่อ ๆ ไว้เท่านั้น ถึงข้าพเจ้าผู้เขียนนี้ก็ต้องย่อไว้เหมือนกัน จะเขียนให้ละเอียดเต็มที่ก็ไม่ไหว เรื่องของท่านละเอียดนัก

ทีนี้จะกล่าวเมื่อพญามารพ่ายแพ้ไปแล้ว กายธรรมกายก็เกิดขึ้นในกลางดวงจตุตถมรรค ในกลางกายอรูปพรหม(กายที่๘)ของพระสิทธัตถะราชกุมาร กายนี้เหมือนพระพุทธรูป เกตุแหลมเป็นดอกบัวตูมใสเป็นแก้ว กายนี้เป็นกายที่๙ ของพระสิทธัตถะราชกุมาร กายนี้แลเป็นกายพระพุทธเจ้า พอเข้าถึงกายนี้เรียกว่า โคตรภูญาณ ระลึกชาติหนหลังได้แล้ว เข้ากายไป๑๐๐กาย ๑,๐๐๐กาย ก็ระลึกชาติได้ร้อยชาติพัน

ชาติ เข้าไปได้๑๐,๐๐๐กาย ๑๐๐,๐๐๐กาย ก็ระลึกชาติได้หมื่นชาติแสนชาติ เข้าไปจนนับกายไม่ถ้วนก็ระลึกชาติได้นับไม่ถ้วนเหมือนกัน พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหนก็ไปพบปะกันหมด ไปพูดจาปราศรัยกันได้หมดทั้งภาคขาว ภาคกลาง ภาคดำ

เมื่อเข้าถึงกายธรรมกายโคตรภูนี้แล้ว ก็พิจารณาเห็นอริสัจทั้ง๔ เห็นกายมนุษย์เป็นทุกข์ด้วย เกิด แก่ เจ็บ ตาย เห็นกายทิพย์เป็นสมุทัย เที่ยวหาที่เกิดไม่สิ้นสุด เห็นกายรูปพรหมกับกายอรูปพรหมเป็นนิโรธ เพื่อดับทุกข์ เห็นธรรมกายเป็นมรรคเพื่อหลีกออกจากทุกข์ แล้วก็เดินสมาบัติพิจารณาอริยสัจทั้ง๔

ที่เรียกว่า "สมาบัติ" นั้น ก็คือ รูปฌาน อรูปฌานนั่นเอง แต่เดินคนละกาย

รูปฌาน อรูปฌานนั้นเดินด้วยกายรูปพรหมและกายอรูปพรหม ซึ่งเป็นกายโลกีย์ จึงเรียกว่า "ฌานโลกีย์" แต่**รูปสมาบัติ อรูปสมาบัติ**นั้น เดินด้วยกายธรรมกาย เป็นกายโลกุตตระ จึงเรียกว่า "ฌานโลกุตตระ"

แล้วเอากายธรรม กายโคตรภู เดินสมาบัติดู ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เรื่อยไป จนธรรมกายตกสูญแล้วเกิดธรรมกายขึ้นใหม่ใสละเอียดกว่าเก่า

ที่เรียกว่า "ตกสูญ" นั้น คือเดินสมาบัติหนักเข้าจนธรรมกายนั้นใส แล้วดับลงมาเป็นดวงกลมใสขนาดเท่าฟองไข่แดงของไก่อยู่ที่เหนือสะดือสองนิ้วมือ อย่างนี้เรียกว่าตกสูญ แล้วก็เกิดขึ้นเป็นธรรมกายใสสะอาดดีกว่าเก่า แล้วก็เดินสมาบัติให้ตกสูญ แล้วเกิดขึ้นใหม่ จนเข้าถึงกายพระโสดาปัตติมรรค

แล้วเอากาย พระโสดาปัตติมรรค เดินสมาบัติพิจารณาอริยสัจทั้ง๔ ให้ตกสูญแล้วเกิดขึ้นใหม่ จนเข้าถึงกายพระโสดาปัตติผล เป็นพระอริยบุคคลชั้นที่๑ เห็นอริยสัจทั้ง๔ ละเอียดชัดเจนยิ่งกว่าปุถุชน หรือโคตรภูบุคคล (เป็นกิจ๔)

แล้วเอากาย พระโสดาปัตติผล เดินสมาบัติดู ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค จนตกสูญแล้วเกิดขึ้นใหม่ จนเข้าถึงกายพระสกิทาคามิมรรค

แล้วเอาธรรมกาย พระสกิทาคามิมรรค เดินสมาบัติดูทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค จนตกสูญแล้วเกิดขึ้นใหม่ จนเข้าถึงกายพระสกิทาคามิผล เป็นพระอริยบุคคลชั้นที่๒ เห็นอริยสัจทั้ง๔ ละเอียดชัดเจนยิ่งกว่าพระโสดาบัน (รวมเป็นกิจ๘)

แล้วเอากาย พระสกิทาคามิผล เดินสมาบัติดู ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค จนตกสูญแล้วเกิดขึ้นใหม่ จนเข้าถึงกาย พระอนาคามิมรรค

แล้วเอากาย พระอนาคามิมรรค เดินสมาบัติดู ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ตกสูญแล้วเกิดขึ้นใหม่ จนเข้าถึงธรรมกาย พระอนาคามิผล เป็นพระอริยบุคคลชั้นที่๓ เห็นอริยสัจทั้ง๔ ละเอียดชัดเจนยิ่งกว่าพระสกิทาคามี (รวมเป็นกิจ๑๒)

แล้วเอากาย พระอนาคามิผล เดินสมาบัติดู ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ตกสูญแล้วเกิดขึ้นใหม่ จนเข้าถึงธรรมกาย พระอรหัตมรรค

แล้วเอากาย พระอรหัตมรรค เดินสมาบัติดู ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ตกสูญแล้วเกิดขึ้นใหม่ จนเข้าถึงธรรมกาย พระอรหัตผล เป็นพระอริยบุคคลชั้นที่๔ ละเอียดชัดเจนยิ่งกว่าพระอนาคามี (รวมเป็นกิจ๑๖) เรียกว่า โสฬสกิจ อยู่จบพรหมจรรย์ ไม่ต้องทำกิจอีกต่อไป

พอเข้าถึงธรรมกายพระอรหัต ก็รู้ชัดว่าพระองค์เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยไม่ต้องสงสัย

กายทั้ง ๑๘ กาย ตั้งแต่ กายมนุษย์ ทิพย์ รูปพรหม และกายอรูปพรหม ทั้งหลายทั้งละเอียด ทั้ง ๘ กายนี้ถึงจะเข้าฌานด้วยกายไหนก็เป็นฌานโลกีย์ทั้งสิ้น

กายธรรมกาย ตั้งแต่โคตรภูเข้าไปจนถึงธรรมกายพระอรหัต แล้วธรรมกายพระอรหัตเข้าไปอีก เป็นกายเถา กายชุด กายชั้น กายตอน กายภาค กายพืด กายพืดในกายพืด จนนับอสงไขยไม่ถ้วน นี้ล้วนแต่เป็นกายโลกุตตระทั้งนั้น ถ้าจะเข้านิพพานก็เข้าด้วยกายโลกุตตระ ทิ้งกายโลกีย์ไว้ในภพสาม

ถึงกายโลกีย์ก็ต้องทิ้งกันเป็นชั้น ๆ ไปเหมือนกัน เช่นจะไปเกิดในสวรรค์ นรก เปรต อสุรกาย ก็ต้องถอดเอากายมนุษย์ละเอียด(ซึ่งมีกายทิพย์ซ้อนอยู่)ไปเกิด(ถ้ากำลังแสวงหาที่เกิดก็เรียกว่า กายสัมภเวสี ถ้าหาที่เกิดได้แล้ว เรียกว่า *กายทิพย์*) ทิ้งกายมนุษย์หยาบไว้ในโลกมนุษย์ ส่วน ใจ จิต วิญญาณของมนุษย์ก็ดับอยู่กับกายมนุษย์นั้นแล

ถ้าได้รูปฌาน จะไปเกิดในพรหมโลก ก็ต้องถอดเอากายรูปพรหมไปเกิด ทิ้งกายทิพย์ไว้ในเทวโลก ส่วน ใจ จิต วิญญาณของกายทิพย์ก็ดับอยู่กับกายทิพย์นั้นแหละ

ถ้าได้อรูปฌาน จะต้องไปเกิดในอรูปภพ ก็ต้องถอดเอากายอรูปพรหมไปเกิด ทิ้งกายรูปพรหมไว้ในพรหมโลก ส่วน ใจ จิต วิญญาณของรูปพรหมก็ดับอยู่กับกายรูปพรหมนั้นแหละ

ถ้าจะลงมาเกิดในมนุษย์อีก ก็ต้องเข้าซ้อนในกายรูปพรหม แล้วเข้าซ้อนในกายทิพย์ แล้วเข้าซ้อนในกายมนุษย์(ละเอียด-หยาบ)ในครรภ์มารดาตามเดิม

ถ้าจะเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน มันเป็นกายสัตว์อยู่แต่ข้างนอก กายข้างในของมันก็มีกายมนุษย์ กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม กายธรรม เหมือนมนุษย์เราเหมือนกัน

ถ้าใครทำวิปัสสนา เข้าถึงธรรมกายแล้วไปถามบุรพกรรมของสัตว์เหล่านั้นดูได้ ว่าทำบุรพกรรมอย่างไรจึงได้เกิดเป็นสัตว์ กายในของมันจะบอกให้ฟังอย่างละเอียดละออ ไม่ว่าสัตว์ชนิดใดบอกได้หมดทุกตัว เพราะกายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหมนั้นไม่มีแก่ ไม่มีเจ็บ มีแต่เกิดเท่านั้น มันก็จำชาติหนหลังได้ ส่วนกายมนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน มันมีทั้งเกิด ทั้งแก่ ทั้งเจ็บ ทั้งตาย มันก็จำชาติหนหลังไม่ได้

นิพพาน ภพสาม โลกันตร์ มีอยู่ใน *กายมนุษย์* กายทั้งหมดทุกภพมี*ขันธ์๕* ทั้งนั้น
แม้ชั้น*อรูปพรหม*ก็มีขันธ์๕ เหมือนกัน ต่างแต่*ขันธ์๕* ของชั้นนี้ละเอียดยิ่งนัก
ส่วน*นรก*ก็ดี *สัตว์โลกันตร์*ก็ดี ล้วนแต่มี*ขันธ์๕* ทั้งนั้น
แม้*พระนิพพาน*ก็มี*ขันธ์๕* แต่ว่าขันธ์๕ ของพระนิพพานนั้นท่านเรียกต่างออกไปอย่างนี้

๑) ขันธโลก ในกายพระนิพพานนั้น เรียกว่า *ธรรมขันธ์* แทนขันธ์๕

๒) สัตว์โลก ในกายพระนิพพานนั้น ท่านเรียกว่า *อริยสัจ* แทน เรียกว่าสัตว์โลก

๓) อากาศโลก ในกายพระนิพพานนั้น ท่านเรียกว่า *ธรรมธาตุ* แทนอากาศธาตุ คือธาตุ ๖ นั้นเอง เป็นอากาศธาตุ แต่ละเอียดสุขุมเย็นสนิทยิ่งนัก

นิพพานในศูนย์กำเนิดกลางกายมนุษย์เข้าไปเรียกว่า นิพพานเป็น หรือ สอุปาทิเสสนิพพาน อยู่ในกายมนุษย์

ส่วนนิพพานที่อยู่ข้างบน เหนือภพสามขึ้นไป ๓ เท่าของภพสามนั้น เป็นที่เสด็จอยู่ของพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันต์ขีณาสพทั้งหลายที่นิพพานไปแล้วนั้น ท่านเรียกว่า อายตนนิพพาน หรือ

อนุปาทิเสสนิพพาน เป็นนิพพานที่มีศูนย์ตรงกันกับศูนย์นิพพานเป็น หรือที่เรียกว่า สอุปาทิเสสนิพพาน ที่อยู่ในกายมนุษย์

เมื่อธาตุธรรมเดินฌานสมาบัติตกสูญนิพพานเป็นแล้ว ก็เป็นอันเข้าสู่ศูนย์อายตนนิพพานด้วย อายตนนิพพานเบื้องบนนั้น ก็ดึงดูดธาตุธรรมขึ้นไปสู่อายตนนิพพาน ไม่ผิดอะไรกับกายทิพย์เมื่อจะตั้งปฏิสนธิในครรภ์มารดา ถ้าตกสูญแล้วศูนย์กำเนิดเดิมซึ่งตั้งอยู่ขั้วมดลูกของมารดา ก็ดึงดูดกายทิพย์เข้าไปตั้งอยู่กลางกำเนิดมดลูกฉะนั้น

ก็เหมือนกับ อนุปาทิเสสนิพพาน ที่อยู่เหนือขอบภพสามขึ้นไป ๓เท่า นั้น ดึงดูดสอุปาทิเสสนิพพานที่อยู่ในกายมนุษย์ขึ้นไปติดอยู่ในอายตนนิพพาน เพราะมีอายตนะด้วยกัน สอุปาทิเสสนิพพานก็มีอายตนะ อนุปาทิเสสนิพพานก็มีอายตนะ เมื่อธาตุธรรมเดินสมาบัติตกสูญตรงกันเข้า ก็ดึงดูดเข้าไปติดกัน เหมือนอายตนะในตากับอายตนะในรูป เมื่อตกสูญตรงกันเข้าก็ดึงดูดเข้าไปหากันฉะนั้น

แต่ส่วนนิพพานที่ท่านกล่าวไว้ในพระบาลีนั้น ทำไมเหมือนกับปิด ๆ บัง ๆ อมอำอยู่ชอบกล ข้าพเจ้า(พระครูวินัยธร-ชั้ว) ได้คัดลอกจากคำแปล แต่ไม่ได้เขียนตัวบาลีไว้ด้วย เพราะข้าพเจ้าแปลไม่เป็น จึงเอาแต่คำแปลมาลงไว้เท่านั้น ท่านกล่าวไว้ ๓ ข้อ

ข้อ ๑. กล่าวว่า

"ภิกษุทั้งหลาย อายตนะนั้นมีอยู่ ที่ดิน น้ำ ลม ไฟ ไม่มีแล อากาสานัญจายตนะ วิญญาณัญจายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ ก็มิใช่ โลกนี้ก็ไม่ใช่ โลกอื่นก็มิใช่ ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ทั้งสองก็มิใช่ อนึ่ง ภิกษุทั้งหลาย เราไม่กล่าวเลยซึ่งอายตนะนั้นว่า เป็นการมา เป็นการไป เป็นการตั้งอยู่ เป็นการจุติ เป็นการเกิด อายตนะนั้นหาที่ตั้งมิได้ มิได้เป็นไป หาอารมณ์มิได้ นั่นแลที่สุดแห่งทุกข์"

นี่จะเอาความอย่างไร ท่านไม่ได้เอาของในนิพพานมากล่าวเลย ในนิพพานมีกล่าวแต่อายตนะเท่านั้น ท่านกล่าวก็ไม่ผิด เพราะดิน น้ำ ลม ไฟ ไม่มีในนิพพาน อากาสานัญจายตนะ วิญญาณัญ-จายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ ก็ไม่มีในนิพพานมีอยู่แต่ในอรูปภพเท่านั้น โลกนี้ โลกอื่น ก็ไม่มีในนิพพาน มีอยู่แต่ในมนุษย์โลก เทวโลก พรหมโลก มารโลก ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ทั้ง ๒ ก็ไม่มีในนิพพาน มีอยู่แต่สำหรับโลกมนุษย์เท่านั้น ของที่กล่าวไว้นี้ไม่มีในนิพพานเลย แล้วใครจะรู้ว่านิพพานอยู่ไหน?

ข้อ ๒ นั้นว่า

"ธรรมนี้เป็นสภาพลึก เห็นได้ยาก ตรัสรู้ได้ยาก เป็นธรรมสงบ ประณีต คิดเดาไม่ได้ ละเอียด เป็นวิสัยที่บัณฑิตพึงรู้"

นี้ก็เทียบ ๆ นิพพานไปแล้ว แต่ถ้าคนไม่รู้เรื่องในนิพพานแล้วเอาความไม่ได้เลย

ข้อ ๓ นั้นว่า

"ธรรมชาตินั้นสงบแล้ว ธรรมชาตินั้นประณีต ธรรมชาติไรเล่าเป็นที่สงบแห่งสังขารทั้งปวง เป็นที่สละคืนอุปธิทั้งปวง เป็นที่สิ้นตัณหา เป็นที่สิ้นราคะ เป็นที่ดับ คือนิพพาน"

นี่ท่านกล่าวแต่เพียงธรรมชาติในนิพพานเท่านั้น แต่ตำแหน่งที่อยู่ของนิพพานท่านไม่กล่าวว่าอยู่ที่ไหน จึงเอาความยาก ครั้งจะว่าให้มากไป ข้าพเจ้าก็กลัวว่าจะเป็นการตู่พระพุทธวัจนะ เพราะเป็นของในบาลี ข้าพเจ้ากลัวบาปอยู่เหมือนกัน

แต่ส่วนในนิพพานอย่างที่พวกมีธรรมกายไปพบไปเห็นมานั้นล้วนแต่สมบัติวิเศษเป็นแก้วทั้งนั้น กายพระพุทธเจ้าเองก็ใสเป็นแก้วแล้วสิ่งอื่นๆก็ล้วนแก้ววิเศษทั้งนั้น เช่น แก้วจุลจักรพรรดิ แก้วมหาจักพรรดิ แก้วบรมจักรพรรดิ ที่มนุษย์ผู้มีบุญวาสนาได้มาใช้กันนั้น ก็ต้องส่งมาจากนิพพาน, หรือแก้วทิพยจุลจักรพรรดิ แก้วทิพยมหาจักรพรรดิ แก้วทิพยบรมจักรพรรดิ ที่เทวดา พรหม ที่มีบุญวาสนายิ่งใหญ่ใช้กัน ก็ล้วนแต่ส่งมาจากนิพพานทั้งนั้น, ยังแก้วพุทธจุลจักรพรรดิ แก้วพุทธมหาจักรพรรดิ แก้วพุทธบรมจักรพรรดิ ที่ใช้กันอยู่ในนิพพานนั้น แต่ละอย่าง ๆ มีมากมายนับอสงไขยไม่ถ้วน ล้วนแต่เป็นแก้วกายสิทธิ์วิเศษทั้งนั้น ทำไมท่านจึงไม่กล่าวไว้ในบาลี

แต่ว่าเมื่อพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่นั้น คงจะตรัสเทศนาไว้หมดทุกอย่าง แต่ในคัมภีร์เก่า ๆ มีกล่าวอยู่บ้าง เช่นที่ว่า "เป็นพระอรหัตตัดกิเลสเป็นสมุจเฉทปหาน เข้าถึงเมืองแก้วกล่าวแล้วคือนิพพาน" เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยมีกล่าวถึงนิพพาน หมดเข้าไป เสื่อมเข้าไปอย่างที่เห็น ๆ เดี๋ยวนี้พระศาสนาก็ล่วงเลยมา ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว น่ากลัวพระพุทธวัจนะจะคลาดเคลื่อน(และตกหล่น)ไปมาก จนไม่มีใครรู้เรื่องนิพพานเสียเลย

ลงเห็นว่านิพพานไม่มีแล้ว ภาคดำเขาก็คอยสอดญาณละเอียดเข้าใน เห็น จำ คิด รู้ ของพวกอรรถกถาจารย์ ให้แต่งแก้พระพุทธวัจนะ ให้เลอะเลือนคลาดเคลื่อนอยู่เสมอ

เพราะนิพพานเป็นจุดสำคัญ พระพุทธเจ้าพระอรหัตต์จึงปรารถนามุ่งหมายนัก ภาคดำเขาก็หวงแหนปิดบังอย่างสุดขีด เพราะว่าถ้าสัตว์ยังเวียนว่ายอยู่ในภพสาม ตราบใด ภาคดำเขาก็ต้มเล่นอย่างสนุก ถ้าถึงนิพพานเสียแล้วมันก็ไม่กลัวกัน ฉะนั้น เขาจึงขัดขวางจนสุดฤทธิ์

แล้วในนิพพานนั้นเป็นที่สุโขมโหฬาร จนไม่มีส่วนเปรียบ ยังพวกจักรพรรดิที่คอยดูแลปฏิบัติพระพุทธเจ้าอยู่ในนิพพานนั้น ก็ล้วนแต่กายใสเป็นแก้วทั้งนั้น และไม่ใช่แต่จะดูแลในนิพพานเท่านั้น ถึงแม้ในภพสามเรานี้พวกจักรพรรดิ และพระพุทธเจ้าก็ต้องคอยดูแลส่งเสียอยู่ไม่ขาดเหมือนกัน ที่ส่งความบริบูรณ์มาหล่อเลี้ยงหมู่สัตว์ของพระพุทธเจ้าในนิพพานนั้น ยิ่งกว่าบิดามารดาที่มีต่อบุตร ธรรมดาบิดามารดานั้น ถึงบุตรจะชั่วร้าย ไม่รู้จักบุญคุณอย่างไร ก็ยังรักอยู่เสมอ แต่พระพุทธเจ้าทรงคุณยิ่งกว่านั้น ความกรุณาต่อสัตว์ไม่เลือกหน้า ถึงสาวกในพระศาสนาจะชั่วช้าไม่รู้จักพระคุณ เหมือนอย่างพระเทวทัตก็ดี ก็ยังกรุณาอยู่เสมอ ฉะนั้นพระคุณพระพุทธเจ้าจึงมีมากสุดจะพรรณนา ที่ท่านกล่าวไว้ในคัมภีร์เก่า ๆ ว่า เปรียบเหมือนบุรุษที่มีฤทธิ์เนรมิตศีรษะได้๑,๐๐๐ศีรษะ ศีรษะละ ๑๐๐ปาก มีปากละ ๑๐๐ ลิ้น แล้วจะพรรณนาคุณพระพุทธเจ้าอยู่จนตลอดกัลป์ ก็ยังไม่สิ้นสุดพระคุณของพระพุทธเจ้า

แต่ภาคดำตรงกันข้าม นั่นมีพระเดช ถึงบุรุษผู้มี ๑,๐๐๐ศีรษะ ศีรษะละ ๑๐๐ ปาก ปากละ ๑๐๐ ลิ้น

จะพรรณนาพระเดชมารไปตลอดกัลป์ก็ไม่สิ้นสุดโทษของเขาได้เหมือนกัน พระพุทธเจ้าภาคดำนี้ล้วนแต่เป็นพญามัจจุราชทุกองค์ มีแต่จะให้ทุกข์โทษแก่สัตว์ฝ่ายเดียว ทุกข์ของสัตว์ที่มี ๑๐๘ ประการนั้น เป็นธรรมของภาคดำฝ่ายเดียว ฉะนั้น ถึงจะพรรณาโทษของเขาสักกี่กัลป์ก็ไม่สิ้นสุด

การที่พระพุทธเจ้าภาคขาวส่งความบริบูรณ์มาหล่อเลี้ยงหมู่สัตว์ หรือพระเณรในศาสนานั้น ให้สังเกตดูวัดใดวัดหนึ่ง ถ้าพระเณรปฏิบัติเคร่งครัดต่อธรรมวินัย วัดนั้นต้องบริบูรณ์ด้วยลาภสักการะ ชื่อเสียงโด่งดัง อย่างเช่นวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นต้น หลวงพ่อวัดปากน้ำ(พระมงคลเทพมุนี) ท่านเอาแต่ธรรมวินัยอย่างเดียว อย่างอื่นผิดธรรมวินัยท่านไม่เอา ส่วนตัวท่านเองสิกขาบท ๒๒๗ ไม่มีขาดตกบกพร่อง แล้วยังไม่ประมาท แสดงอาบัติทุกเช้ามืดเป็นนิตย์ แล้วแนะนำสั่งสอนภิกษุสามเณรให้ประพฤติชอบทุกวันไม่มีเว้นเลย จึงบริบูรณ์ ไม่ขาดแคลน พระเป็นร้อย ๆ สามเณรเป็นร้อย ๆ อุบาสกอุบาสิกาเป็นร้อยก็ไม่อดอยาก แต่บางครั้งก็มีบกพร่องบ้าง เป็นที่พระเณรต่างวัดไปอาศัยอยู่ นิสัยหยาบติดไปจากวัดเดิม ประพฤติบกพร่องเป็นธรรมของฝ่ายดำ ฝ่ายดำเขาส่งชั่วมาขัดขวางได้บ้าง แต่ก็ขัดขวางไม่ได้มากนัก เพราะพระเณรที่เคร่งครัดก็มีมากเหมือนกัน จึงขัดขวางไม่ถนัด ถ้าพระเณรทำตามหลวงพ่อสอนทุกองค์แล้ว อย่าว่าแต่วัดปากน้ำวัดเดียวเลย ถึงวัดอื่นสักกี่๑๐วัดก็เลี้ยงได้จริง ๆ

พระพุทธเจ้าภาคดำน่ะฤทธิ์เดชไม่ใช่พอดีพอร้าย ล้วนแต่เป็นมัจจุราชที่ผลาญชีวิตสัตว์ทั้งนั้น แล้วปิดบังอำพรางเรื่องของตัวนัก ไม่อยากให้ใครรู้เรื่องของเขาทีเดียว ดูแต่มนุษย์ที่ทำชั่วไม่อยากให้ใครรู้เรื่องเหมือนกัน เพราะเรื่องมันชั่ว พระพุทธเจ้าภาคดำก็ต้องปิดเรื่องชั่วของตัวเหมือนกัน แล้วจะหาใครต้านทานฤทธิ์มันยากนัก ไม่มีกลัวไม่มีเกรงผู้ใดเลย

พระพุทธเจ้าภาคขาวที่ดับขันธ์ปรินิพพานไปเหมือนอย่างพระสมณโคดมแล้วสักกี่โกฏิกี่ล้าน หรือสักกี่อสงไขย ก็สู้ไม่ได้เลยสักองค์เดียว เพราะพระพุทธเจ้าภาคขาวที่ดับขันธ์ถอดเอาธรรมกายเข้านิพพานไปนั้น เหมือนอย่างกุ้งหรือปูที่ลอกคราบ ก้ามและกระดองอ่อน ๆ อย่างนั้นจะไปทำอะไรใครได้ ไม่เหมือนพระพุทธเจ้าชั้นก่อน ๆ ที่เข้านิพพานทั้งกายมนุษย์เป็น ๆ ไปนั้น แต่อย่างนั้นก็ยังเต็มรับเต็มสู้

เหมือนอย่างพระสมณโคดม สัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้น ท่านก็คิดจะเข้านิพพานทั้งเป็น ๆ เหมือนกัน แต่สู้เขาไม่ได้ก็ต้องดับขันธ์นิพพาน เมื่อพระองค์สำเร็จพระสัมมาสัมโพธิญาณใหม่ ๆ เสด็จไปประทับที่ใต้ควงไม้อชปาลนิโครธ พญามารนิมนต์จะให้นิพพานเสียทีเดียว พระองค์ก็ได้ตรัสแก่มารว่า ถ้าบริษัททั้ง๔ เหล่า คือ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ยังไม่บริสุทธิ์แพร่หลายดีแล้ว จะยังไม่นิพพาน มารได้ฟังดังนั้นก็หลีกไป ในพระบาลีกล่าวไว้แต่เพียงแค่นี้

เมื่อพญามารหลีกไปแล้ว พระพุทธเจ้าภาคมารก็มาเอง ตอนนี้ท่านทั้งหลายอย่าเพิ่งเชื่อ เพราะพระบาลีไม่กล่าวไว้ เป็นแต่ผู้ที่มีธรรมกายไปพบปะเข้า ท่านต้องทำให้มีให้เป็น อย่างที่บอกหนทางไว้ข้างต้นนั้น เมื่อเห็นแล้วไปดูเอาเอง แล้วจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจท่านเถอะ เมื่อพระพุทธเจ้าภาคมารมานั้น พระกายดำเป็นนิล ใสเป็นแก้ว โผล่ขึ้นตรงหน้า(พระสมณโคดม)แล้วถามว่า

"เมื่อท่านยังไม่เข้านิพพาน แล้วท่านจะรบกับเราหรือจะโปรดสัตว์?"

พระพุทธเจ้าเพิ่งจะได้สำเร็จพระสัมมาสัมโพธิญาณใหม่ ๆ ยังไม่ทันจะรู้เรื่องราวอะไรนัก ก็ต้องเข้านิโรธสมาบัติ

ไป ๗ วัน ขึ้นไปทูลถามพระพุทธเจ้าที่ในนิพพานแก่ ๆ ขึ้นไป จนถึงพระพุทธเจ้าที่เข้านิพพานทั้งกายมนุษย์ว่าจะรบดีหรือจะโปรดสัตว์ดี พระพุทธเจ้าในนิพพานแก่ ๆ นั้นก็บอกว่า

"โปรดสัตว์เถิด จะรบนั้นสู้เขาไม่ได้ เพราะบารมีท่านน้อยกว่าเขา" แล้วก็ให้นัยมาว่า ให้ตั้งกติกากับเขาข้อเดียว พระพุทธเจ้า(พระสมณโคดม) ก็ออกจากนิโรธสมาบัติ แล้วก็บอกว่า

"เราจะโปรดสัตว์"

ภาคดำเขาก็ตั้งกติกาให้ ๔ ข้อ

ข้อ ๑ ท่านอย่าไปแตะต้องโครงการของเขา ที่เขาทำให้ทุกข์แก่สัตว์ไว้แล้วอย่าพูดไป

ข้อ ๒. ท่านต้องห้ามสาวกอย่าให้แผลงฤทธิ์เดช จนไปแตะต้องโครงการของเขา

ข้อ ๓. ท่านจะเทศนาโปรดสัตว์ ต้องเทศนาโทษว่า เป็น "**กรรม**" ของสัตว์ อย่าโทษว่าเขา(พระพุทธเจ้าภาคดำ) ทำ

ข้อ ๔. เมื่ออายุท่านครบ ๘๐ ปี ท่านต้องนิพพาน

ถ้ารับกติกาได้อย่างนี้ ก็จะไม่รุกรานกัน พระพุทธเจ้าภาคขาว(พระสมณโคดม) ก็ตั้งกติกาไว้ข้อเดียวว่า "ศาสนาของเรา ไม่มีกำหนด มรรค ผล ยังมีอยู่ตราบใดศาสนาก็ตั้งอยู่ตราบนั้น" (นี้ตรงกับพระมหาสมณเจ้าฯ ค้นที่มาของศักราชไม่พบ จึงบอกแต่ล่วงเท่านั้น)

เมื่อปฏิญาณว่าจะไม่รุกรานกันแล้ว พระพุทธเจ้า(พระสมณโคดม) ก็เที่ยวโปรดสัตว์ไป ครั้นพระศาสนาแพร่หลาย มีพระสาวกมากเข้า ภาคดำก็เล่นลูกไม้ สอดละเอียดเข้าใน เห็น จำ คิด รู้ ของพระพระสาวกให้ทำชั่วขึ้น อย่างเช่นพระสุทิน ให้เสพเมถุนธรรมขึ้น, พระธนิยะทำอทินนาทาน, พระที่แม่น้ำวัคคุมุทาทำมนุสสวิคคหะบ้าง อวดอุตริมนุสธรรมบ้าง เป็นให้ทำปาราชิก๔ แล้วก็สอดละเอียดเข้าให้ทำ สังฆาทิเสส๑๓, อนิยต๒, นิสสัคคิยปาจิตตีย์๓๐, ปาจิตตีย์๙๒, ปาฏิเทสนียะ๔, เสขิยวัตร๗๕, อธิกรณสมถะ๗, จนหมด๒๒๗ สิกขาบท พระพุทธเจ้าก็ต้องตามบัญญัติสิกขาบทจนหมดสิ้น ศาสนาใดถ้าพระพุทธเจ้าบัญญัติสิกขาบทมาก การได้มรรคผลก็น้อย ถ้าสิกขาบทบัญญัติน้อย มรรคผลก็ได้กันมาก ในศาสนาพระสมณโคดมนี้ ภาคดำเขาสอดละเอียดเข้ามาให้บัญญัติสิกขาบท จนพระสาวกพลิกตัวแทบจะไม่ไหว แล้วเขาก็ตั้งกฎของเขาขึ้น ผู้ที่ประพฤติดีไม่เป็นอาบัติเป็นสาวกของพระสมณโคดม ผู้ที่ประพฤติชั่วเป็นอาบัติเป็นสาวกของเขาหมด เมื่อเขาเอาเข้าอย่างนี้ พระพุทธเจ้าก็ต้องนิ่ง ครั้นจะพูดเรื่องเขาเข้า ก็จะเสียสัจที่ตั้งกติกาต่อกันไว้ว่าจะไม่พูดเรื่องของเขา ธรรมดาพระพุทธเจ้า(ฝ่ายขาว) เมื่อตรัสสิ่งใดไปแล้วก็จะไม่คืนคายสัจวาจา ครั้นจะต่อว่าเขา(ภาคดำ) เขาก็ว่าความไม่ซื่อสัตย์ คดโกงเป็นธรรมของเขา ซึ่งเขาก็จะต้องปฏิบัติตามธรรมดำของเขา ครั้นจะปะทะกันขึ้น ก็จะไม่มีเวลาโปรดสัตว์ เพราะจะต้องนิ่งอยู่แต่ในนิโรธสมาบัติ ไม่มีเวลาออกแล้วกำปั้น(บารมี)ก็เล็กกว่าเขา เพราะบารมีของพระองค์ก็เพียง ๔อสงไขย ๑๐๐,๐๐๐มหากัปเท่านั้น ของเขาตั้ง ๑๐๐อสงไขย ๑,๐๐๐อสงไขย หรือกว่า ๑,๐๐๐อสงไขยก็มี ถึงจะปะทะกันขึ้นก็สู้เขาไม่ได้ กำลังบารมีของเขามากกว่า

ก็เหมือนกับไทยเรากับประเทศนอก สมัยราชาธิปไตย เขตแดนก็มาก แต่กำปั้นเล็กกว่าเขา ก็ต้องปล่อยให้เป็นเขตแดนของผู้อื่น จะสร้างปืนขึ้นสักกระบอก เขาก็ถามเอาว่า "จะรบกับฉันหรือ?" จะสร้างเรือขึ้นสักลำ เขาก็ถามว่า "จะสร้างไว้รบกับฉันหรือ?" ไทยก็ต้องทนเอา เพราะกำปั้นเล็กกว่าเขา น่าเจ็บใจ

น้อยไปเมื่อไหร่

พระพุทธเจ้า(พระสมณโคดม) กับภาคดำก็แบบนั้น ถ้าใครไปรู้เรื่องจริงของเขาเข้าแล้ว น่าสงสารนัก ภาคดำเขาจะกลั่นแกล้งอย่างไรก็ต้องทนเอาแต่พอโปรดสัตว์ให้หลุดพ้นไปได้เท่านั้น

แม้แต่พูดว่ามารชนะพระเขายังไม่ชอบ ต้องพูดว่าพระชนะมารเขาจึงจะทำการลงโทษสัตว์ได้สะดวก พระพุทธเจ้า(พระสมณโคดม)ก็ต้องทนเอา

ต่อเมื่อพระชนมายุย่างเข้า ๘๐ ปี ก็เริ่มให้โอกาสแก่พระอานนท์(เพราะคิดจะเข้านิพพานทั้งเป็นเหมือนกัน)ว่า ตถาคตนั้นถ้าอาศัยเจริญอิทธิบาททั้ง๔ แล้วจะให้มีอายุยืนถึงกัปหรือกว่ากัปก็ได้ แต่เพียรให้นิมิตโอกาสแก่พระอานนท์อยู่ถึง ๑๖ตำบล ตำบลละ ๓ ครั้ง จะให้พระอานนท์ทูลอาราธนาให้ดำรงชีวิตอยู่อีกต่อไป ภาคดำเขาก็คอยดลใจพระอานนท์ไม่ให้นึกขึ้นได้ พอครบ ๑๖ ครั้ง เท่าโสฬสกิจ ก็หมดโอกาสที่จะให้โอกาสต่อไป พญามารก็เข้ามาเตือนให้นิพพานตามสัญญา นั่นถ้าพระอานนท์ทูลอาราธนาไว้ได้ ภาคมารก็หมดโอกาส ที่นี้พระองค์ก็จะได้เดินสมาบัติเชื่อมพระกายหมดทุกกายจนนับอสงไขยไม่ถ้วนให้ติดกันเป็นกายเดียว ใสเป็นแก้ว เข้านิพพานทั้งเป็นได้ แล้วจะไปกลัวอะไร แต่ต้องดับขันธ์นิพพานอย่างนั้น.....ถ้าเข้านิพพานได้ทั้งเป็นก็เลิศเท่านั้นฯ